

komme ikke til den Corporation, man for Valgets Skyld har skabt, men til Amtsraadet, til hvilket man ikke har villet betroe Valget, men vel Ret til at afsætte den Valgte. Endnu synderligere er den Modsigelse, hvori man gærsaader med Hensyn til den midlertidige Bestikkelse i Forligsmæglerens Forsald. Da man for Landets Vedkommende har henlagt den til Amtmanden, laade det nær at tilføie en Lidsgrændse inden hvilken Sagen skulde forebringes for den Corporation, hvem Valgretten var tillagt, forat dennes Valgret ikke skulde eluderes. Men for Kjøbstæderne er baade Valgretten og Retten til at constituere, hos samme Autoritet, nemlig Communalbestyrelsen, og det vil altsaa være vanskeligt at forstaae, at det skal være Communalbestyrelsen forbudt, midlertidigen at vælge en Forligsmægler s. Ex. paa 4 Maaneder, for at Communalbestyrelsen efter Udløbet af 3 Maaneder skal kunne komme til at udøve sin Valgret (og derved maaskee tvinges til, istedetfor en paa 4 Maaneder bortreist udmærket Forligsmægler at hjælpes med en maadelig, ikke i den tilbagestaaende fjerde Maaned, men i indtil 6 Aar).

Forsaavidt man til Styrke for at henlægge Valgretten til Sogneforstanderskaberne, har paa beraabt sig Ligheden med Kjøbstæderne, maa dette beroe paa en Misforstaaelse; thi i disse er Valget henlagt, ikke til Borgerrepræsentanterne alene, men „til den samlede Communalbestyrelse“, i hvilken Bestemmelse der ikke er foreslaaet nogen Forandring. Analogien er derfor ikke de blot folkevalgte Sogneforstanderskaber, men netop Amtsraadet, hvori, ved Siden af et overveiende folkevalgt Element, tillige Statsmagten er repræsenteret. Forøvrigt skal jeg i denne Henseende endnu henpege til en Betragtning, hvis Burdering særligen vedkommer Landstinget. Dette har i en foregaaende Session ved en eenstemmigen vedtagen Dagsorden stillet Regjeringen den Opgave, ved Ordningen af Kjøbstædernes Communalvæsen at bevirke en med Forsatningens Grundsætninger og Statens Vel stemmende Sammensmeltning imellem By og Land. I samme Aand har Landstinget nu foreslaaet en saadan Forening med Hensyn

til Forligsvæsenet, og derved tillige gjort et vigtigt Skridt til ogsaa at faae den gennemført ved Retspleiens Ordning. Dette hele Værk er forbundet med store Vanskeligheder og maa, for at seire, overvinde mange Fordomme. Det er derfor af Bigtighed, at de første Skridt paa denne Bane ikke forøge, men formindste Modstanderne, og jeg seer heri et hyderligere Motiv til at give Amtsraadet Fortrin. Som Følge af alt det Anførte skal jeg indstille, at Landstinget vil opretholde sin tidligere, eenstemmigen tagne Beslutning.

Mod nogle mindre vigtige Forandringer, der ere foretagne ved §§ 3, 8 og 10, Com at ogsaa Dommernes Fuldmægtige skulle være udelukkede fra Valgbarhed, om at Aftagtsagers Henvisning til Forligscommissionerne i Tyendefager skal betinges af, at Parterne boe i Districtet, og om at Loven er uanvendelig paa Færøerne) finder jeg Intet at erindre. Saa skal jeg ogsaa, foranlediget ved hvad ovenfor er udviklet, indstille, at Amtmandens Ret til paa Amtsraadets Begne at constituere Forligscommisfater kun skal gjælde for Mellemtiden mellem selve Amtsraadets Møder.

Udvalgets Medlem, Schou, finder heller ikke tilstrækkelig Anledning til at fravige Landstingets tidligere Vedtagne og maa, forsaavidt, slutte sig til Amtmand Lehmanns Indstilling om, at samme fremdeles opretholdes; hvormod de tvende øvrige Medlemmer af Udvalgsmajoriteten, Christensen og Thalbiger, skjøndt de fremdeles i det Væsentlige kunne samstemme med bemeldte Amtmand Lehmanns foransførte Betragtninger, dog ikke tillægge disse en saa afgjørende Bigtighed, eller de af Folkethinget foreslaaede Forandringer en saadan Bessaffenhed, at de af den Grund kunne troe at burde modsætte sig Forslagets Ophøielse til Lov i den Stand, hvori det nu fra Folkethinget er modtaget. Udvalgets hidtilværende Minoritet, Drejer, maa naturligvis slutte sig til de sidst nævnte Medlemmer, uagtet han ingenlunde samstemmer med Amtmand Lehmanns oven nævnte Betragtninger.